

og fru Susanne Clemensen optrådte i kredsen af medforslagsstillere, så tænkte jeg: Det var da mærkeligt.

Jeg hører fru Susanne Clemensen i sit indlæg tage afstand fra ATTAC, tage afstand fra Tobin-skatten – begge dele vil jeg gerne rose, det er klogt gjort – men når så fru Susanne Clemensen har hørt hr. Jes Lunde i dag holde festtaler over, hvor godt det er med ATTAC, og fortælle og tegne og fortælle om Tobin-skattens mangfoldigheder og glorieværdigheder, så sidder jeg tilbage og tænker, at der da er en selvmodsigelse dér.

Er det sådan, at CD er blevet taget til indtægt for nogle ting, som CD slet ikke står inde for, og er blevet snydt i forbindelse med at være medforslagsstiller på vedtagelsen? Så synes jeg da, at Folketinget skal vide det.

(Kort bemærkning).

Susanne Clemensen (CD):

Nej, jeg kan berolige hr. Kim Behnke med, at CD ikke er blevet snydt. Vi er gået ind i det her med åbne øjne. Vi hæfter os ved, at der ikke står noget om en Tobin-skat i det forslag til vedtagelse, som vi er medforslagsstiller til.

SF må jo mene og gøre, som de vil, men jeg hæfter mig ved det, som bl.a. økonomiministeren har talt om i sin tale i dag, og det er efter min mening fornuftige regelsæt, som vi i CD til fulde kan støtte og tilslutte os.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Morten Helveg Petersen som ordfører.

Morten Helveg Petersen (RV):

Globalisering og ny teknologi giver os store muligheder. Mennesker løftes ud af fattigdom bl.a. i kraft af frihandel og investeringer på kryds og tværs af landegrænser, og frihandel har jo bidraget til, at der gennem de sidste årtier er bekæmpet fattigdom som vel aldrig før i verdenshistorien.

Alene i Kina taler man om, at op imod en halv milliard mennesker er løftet ud af håbløs fattigdom gennem de sidste 20-30 år, bl.a. i kraft af at økonomien har åbnet sig imod omverdenen. Og på tilsvarende vis i andre ulande, hvor globaliseringen, ny teknologi og frihandel på kryds og tværs af landegrænser byder på en række meget store muligheder.

Ny teknologi kan anvendes til at give større gennemsigthed på markederne. Jeg hæftede mig ved, at statsministeren i sit indlæg talte om,

at efter 5 minutter kunne man være i kontakt med New York og Randers. Jeg synes, at 5 minutter til en e-mail lyder af meget, men det kan måske kalde på en bredbåndsforbindelse i Statsministeriet eller noget i den retning, 5 minutter er måske oven i købet lang tid i forhold til de fantastiske muligheder, vi har med den nye teknologi.

Men i samme åndedrag som muligheder opstår ved globalisering og ny teknologi, er der altså også effekter og konsekvenser, som man må forholde sig til. Øget velstand bør bl.a. bruges på at hjælpe dem, som måske ikke er med på vognen. Øget velstand bør bl.a. bruges til at hjælpe miljøproblemer. Øget velstand bør også bruges til at sikre en fordelingspolitik, der gør, at gevinsterne ved globalisering og ny teknologi kommer flere end de allermost privilegerede til gode.

Det vil selvfølgelig til syvende og sidst være et anliggende for de enkelte lande på kloden at afgøre, hvordan deres egen fordelingspolitik indrettes og udøves. Men pointen må være, at for at sikre en bred folkelig opbakning til frie bevægelser for kapital, arbejdskraft, investeringer og ny teknologi må befolkningerne vel også føle, at gevinsterne vedrører flere end de helt få.

På det seneste har vi særligt oplevet globaliseringsdiskussionen i forbindelse med den såkaldte ATTAC-bevægelse. Det er vel stadig væk uklart, hvad bevægelsen egentlig står for. Der florerer i hvert fald meget forskellige udlægninger af, hvad ATTAC står for i Frankrig i forhold til, hvad den eventuelt måtte stå for i Danmark. Mig bekendt er den endnu ikke stiftet formelt.

Fra Det Radikale Venstres side har vi det fint med, at man diskuterer globalisering. Det er kun godt. Men demonstrationer, der udarter sig voldeligt, er ikke en adfærd, vi sympatiserer med fra radikal side. Det er helt i orden at diskutere og have en dialog om globaliseringens fordele og ulemper, men demonstrationer, der udvikler sig i skæv retning, tager vi selvfølgelig afstand fra.

Den type demonstrationer synes jo egentlig også at misse pointen, i hvert fald hvis demonstrationer har som succeskriterium, at forhandlinger bryder sammen. Sammenbrud i internationale forhandlinger er udtryk for, at man i internationale fora ikke kan nå til enighed om fælles spilleregler. Og hvem er taberne i et sådant tilfælde? Ja, det er netop de fattigste, netop de svageste.